

Recensent: Inge van Strien

Jolanda Kok Kruis: 'Het is zoals het is, leven met een hersentumor.' Uitgeverij Boekscout, Soest 2011. ISBN: 9789461763648. (Hersentumor/Kanker/ED/1) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek / ziekte / stijl: Jolanda Kruis kreeg te horen dat ze een hersentumor had. Na een operatie in Nederland moest ze verder behandeld worden in het buitenland. Haar ervaringen over deze periode heeft ze op aanraden van haar psycholoog in dit boek opgeschreven.

Over de schrijver: Jolanda Kruis (1986) is getrouwd met Han Kok en samen hebben ze twee zoons. Ten tijde van haar ziekte waren de kinderen één en elf jaar oud.

Korte beschrijving: In dit boek beschrijft Jolanda Kruis de periode vanaf dat ze te horen kreeg dat ze een hersentumor had tot aan haar terugkeer naar Nederland na een periode van behandeling in Zwitserland. Het boek begint met een beschrijving van de voortekenen die uiteindelijk tot de diagnose hersentumor leidde. Vervolgens komt de hierop volgende operatie aan de orde met de tegenvallende uitslag van het hersenweefsel dat tijdens de operatie was weggenomen. Na de uitkomst volgen er bestralingen in Zwitserland voor een periode van totaal acht weken. Deze gehele periode heeft een grote impact op Jolanda en haar gezin.

In het boek zijn ook een aantal tekeningen en een 'woordspin' van haar zoontje Niels (11) opgenomen. Hij kwam ook met het idee dat Jolanda haar ervaringen, die ze op aanraden van de psycholoog op papier had gezet, in boekvorm uit zou geven.

Wat viel op: Dit boek is vooral het eigen een aangrijpende verhaal van Jolanda. Het geeft een beschrijvend overzicht van de periode van klachten tot en met de behandeling. Daarnaast is er ook ruimte voor de emoties die zowel de diagnose als de behandeling alsook de revalidatie met zich meebracht. Het is mooi om te lezen hoe ondanks het hele gebeuren Jolanda positief blijft.

Het boek is vooral geschreven als verwerking voor Jolanda zelf en voor haar zoons, zodat die de hele ziektegeschiedenis van hun moeder nog eens na kunnen lezen. Hieruit vloeit voort dat het in het boek gaat om de beleving van Jolanda. Hoe haar man en zoons het ziekteproces hebben ervaren blijft buiten beschouwing.

Citaten:

Pag. 19. 'Han en ik hebben van alles besproken de laatste weken, van invalide tot overlijden. Alles is doorgenomen. Leuk is het niet, maar je moet. Je weet niet wat er kan gebeuren en dan kan je maar beter voorbereid zijn. Al denk ik dat je dat nooit bent. Het komt toch altijd nog onverwachts. Maar we hebben het besproken. Dus mocht ik niets meer kunnen, dan weet Han hoe ik het wil en wat ik wil. Onderweg

naar Tilburg is het stil. Ja, waar moet je het nog over hebben als je alles al besproken hebt? We zijn beiden in onze eigen gedachten verzonken.'

Pag. 34. 'Het bericht is niet echt waar je op hoopt. Het is toch een chondrosaroom... kraakbeenkanker. Het is niet goed... Nee het groeit... Wel groeit het heel langzaam maar het groeit. Van de twee soorten is dit de minst kwaadaardige (ik wist niet dat er verschil was tussen kwaad en kwaad?). Er moet bestraald gaan worden. In Nederland wordt alleen bestraald met fotonen. Maar die therapie is niet goed genoeg voor dit soort kanker. (...). Dat wordt dan naar het buitenland, daar werken ze met protonenbestraling. (...). De behandeling zal een dertig tot veertig keer zijn. Dat is vijf dagen in de week, elke dag. Dat betekent, dat we daar acht weken zullen zijn. Acht weken!'

Pag. 42. 'Aan alle kanten krijg ik kaarten, brieven, telefoontjes, mailtjes, sms-jes van mensen die maar zeggen dat ik moet gaan. Dat ik aan mijn kinderen moet denken. Want daar moet je het voor doen. JA, dat weet ik allemaal wel! Dat ik geen andere keuze heb. Als ik het niet doe, heb ik misschien nog maar zeven jaar te leven. Dan zie ik mijn kinderen niet opgroeien. Al die dingen, die mensen tegen je zeggen, weet je allang. Heb je allang doorgenomen, maar soms is het moeilijk om er nog redelijk over na te denken. Maar mag ik ook een keer klagen? Dat had ik nog niet gedaan. Ik ga echt wel hoor!'

Pag. 43. 'Tot halverwege Duitsland heb ik zitten huilen. Het is toch wat, dat je zo je eigen kind moet achterlaten en alles wat je verder lief is. Dan is het op, ik denk: 'Nu moet ik er voor gaan. We gaan aftellen! We gaan het doen voor deze mannen, klaar!'

Pag. 58. 'Eindelijk is het zover: de laatste behandeling is daar. Alles nog één keer ondergaan en nog een foto maken. En dan staat daar de arts te wachten aan het eind van de lange gang. "JE HEBT HET GEHAALD! GEFELICITEERD!!" (...). De reis is voor morgen gepland. Maar nu het voorbij is, wil ik niet wachten: ik wil nu naar huis!'

Pag. 62. 'Mijn hormonen zijn telkens in de war. Alweer een kwaal waarvan je denkt: "Houdt het dan nooit op?" Waarschijnlijk niet! Ik vind het wel fijn dat ze me elk jaar weer controleren. Dan weet je of het rustig is of niet, ondanks dat er veel stress is tijdens de dagen dat je weer naar het ziekenhuis gaat. We blijven positief denken. Want het is zoals het is...'

Recensies / extra's:

Op de volgende sites kan het boek worden besteld.

<http://www.stophersentumoren.nl/leven-met-een-hersentumor.html>

<http://www.boekscout.nl/shop/ViewProduct.aspx?bookId=2314>

Van de laatste internetpagina zijn ook de volgende reacties afkomstig.

Op 12-08-2011 door Claudi: '*... geschreven vanuit een eigen gevoel, een eigen beleving, een eigen angst, een eigen besef.... Intens eigenlijk, om 'zomaar' in iemands leven te mogen stappen! Om te lezen, (in) te voelen wat een ziekte als deze met iemand doet. Met iemands leven doet.... Een diep respekt!!*'

Op 12-08-2011 door Bianca: *'adembenemend, zo met liefde geschreven. zet je nog eens aan het denken! iedereen moet dit boek een keer gelezen hebben... of twee of drie keer.'*

Op 12-08-2011 door Emma: *'ik heb een stukje van mama mogen lezen omdat de zoon van jolanda in mijn groep zit. ik hoop dat mijn mama nooit ziek wordt en ik haar zo lang moet missen. vond het ook heel zielig voor niels en hijkan mooi tekenen.'*

Op 14-08-2011 door Bettine: *'Gefeliciteerd met deze publicatie! Hoort hier misschien niet thuis, maar super gedaan! Veel succes met de verkoop, het is een hele goeie en positieve manier om deze vreselijke ziekte onder de aandacht te brengen.'*